

เซดี

บทที่ 1 ปาร์ตีมัน (ส์) ระเบิด

นี่เซดี! เคนพูด

ถ้าคุณได้ฟังเทปของเรา ก็ยินดีด้วยนะ! คุณรอดชีวิตจากวันโลกาวินาศมาได้

ฉันขอโทษไว้ตรงนี้เลยละกัน สำหรับความไม่สะดวกสบายทั้งหลายที่คุณอาจจะต้องเผชิญเนื่องจากวันสิ้นโลก ไม่ว่าจะเป็นแผ่นดินไหว การกบฏ จลาจล พายุทอร์นาโด น้ำท่วม สึนามิ แล้วก็ภัยพิบัติที่กลืนดวงอาทิตย์ไปตัวนั้น...เกรงว่าเรื่องส่วนใหญ่จะเป็นความผิดของเราเอง คาร์เตอร์กับฉันเห็นตรงกันว่าอย่างน้อยเราก็ควรจะอธิบายเสียหน่อยว่าเรื่องมันเกิดขึ้นได้อย่างไร

นี่คงเป็นการบันทึกเสียงครั้งสุดท้ายของเรา กว่า คุณจะฟังจบมัน คุณก็คงรู้แล้วว่าทำไม

ปัญหาของเราเริ่มต้นในดัลลัส เมื่อแกะพ่นไฟทำลายนิทรรศการตุตันคาเมน

คืนนั้นผู้ใช้เวทชาวเทกซัสจัดงานเลี้ยงในสวนรูปปั้นซึ่งอยู่ตรงข้าม

8 ลำปางพญา

พิพิธภัณฑสถานศิลปะดัลลัส พวกเขาผู้ชายสวมชุดทักซิโด้กับรองเท้าบูตความบอย ขณะที่ผู้หญิงสวมชุดราตรีและทำผมตีโป่งอย่างกับสายไหม

(คาร์เตอร์บอกว่าคนในอเมริกาไม่เรียกมันว่าสายไหม แต่ฉันไม่สน ฉันโตขึ้นมาในลอนดอน ดังนั้นพวกคุณก็ต้องหัดเรียนวิธีพูดคำต่างๆ ให้ถูกต้องตามแหล่งกำเนิดนะ)

วงดนตรีเล่นเพลงคันทรี่ยุคเก่าอยู่ใต้ปะรำ แสงไฟประดับกะพริบอยู่บนต้นไม้ พวกเขาใช้เวทไฟส่องออกมาจากประตูลับในรูปปั้นบ้าง หรือไม่ก็เรียกประกายไฟออกมาเผ่ายุ้งควาน แต่ถ้าไม่นับเรื่องพวกนั้นแล้วมันก็เป็นงานเลี้ยงที่แสนจะธรรมดา

หัวหน้าโนมที่ห้าสิบเอ็ด เจ.ดี. กริสซัมกำลังคุยอยู่กับแขกของเขาและเอริคอร่อยกับทาโก้ไส้เนื้อเมื่อเราตืงตัวเขาไปหาหรือเป็นการจุกเงิน ฉันรู้สึกแยเหมือนกัน แต่เมื่อคิดถึงอันตรายที่เขากำลังเผชิญแล้ว เราก็มีทางเลือกไม่มากนัก

"บุกโจมตีจันรี" เขานิ้วหน้า "นิทรรศการกษัตริย์ตุตันคาเมนเปิดมาได้หนึ่งเดือนแล้ว ถ้าอโพลิสคิดจะโจมตีจริงๆ ก็น่าจะลงมือไปนานแล้วสิ"

เจ.ดี. เป็นชายร่างสูงตัน มีใบหน้าหยาบกร้านกร้าแดดกร่ำฝน เส้นผมสีแดง และมือที่หยาบอย่างกับเปลือกไม้ เขาดูเหมือนชายอายุสี่สิบ แต่การเดาอายุของผู้ใช้เวทเป็นเรื่องยาก เขาอาจจะอายุสี่ร้อยปีแล้วก็ได้ เขาสวมชุดสูทสีดำ ผูกเนกไทล์ไต้ลความบอยที่เป็นเชือกเส้นบางๆ คล้องด้วยห่วงรัด และคาดเข็มขัดที่มีหัวเป็นดาวสีเงินเหมือนนายอำเภอในยุคบุกเบิกแดนตะวันตก

"คุยไปเดินไปเถอะครับ" คาร์เตอร์บอก เขาเดินนำเราไปยังอีกฟากของสวน

ฉันต้องยอมรับนะว่าพี่ชายฉันมุ่งมั่นใจจนน่าทึ่งเลยละ

แต่เขาก็ยังเป็นตาที่มอันดับหนึ่งอยู่ดี ผมหยิกหย็องสีน้ำตาลแหงไปกระจุกหนึ่งด้วยฝีมือของเจ้ากริฟฟินที่จับเขาเพื่อ 'แสดงความรัก' และรอบาตบนใบหน้าก็บอกให้รู้ว่าเขายังโกนหนวดไม่คล่องนัก แต่นับตั้งแต่พี่ชายฉันอายุครบสิบห้า เขาก็สูงพรวดพราด แถมยังล่าขึ้นจากการฝึกต่อสู้

วันละหลายชั่วโมง เขาดูเครื่องขรีมและเป็นผู้ใหญ่เมื่อสวมชุดคลุมผ้าลินินสีดำ โดยเฉพาะเมื่อคาดดาบโคเพซไว้ที่เอวแบบนั้น ฉันเกือบจะนึกภาพเขาเป็นผู้นำโดยไม่หัวเราะอย่างเสียดสีได้เสียวนะ

[จะถลึงตาใส่ฉันทำไมคาร์เตอร์ ฉันก็เอ่ยถึงพีในแง่ดีออกนี่นา]

คาร์เตอร์หลบโตะะบุฟเฟต์และหยิบทอทิญาชิพขึ้นมากำมือหนึ่ง "อโฟฟิสโจมตีอย่างมีแบบแผนครับ" เขาบอก เจ.ดี. "การโจมตีครั้งอื่นๆ เกิดขึ้นในคืนเดือนมืด ซึ่งเป็นคืนที่ความมืดมีพลังสูงสุด เชื่อผมเถอะครับ ว่ามันจะจู่โจมพิพิธภัณฑน์ของคุณในคืนนี้ และทุ่มกำลังเต็มที่ด้วย"

เจ.ดี. กริซซิมแทรกตัวผ่านกลุ่มผู้ใช้เวทซึ่งตีแมมเปญอยู่ "การโจมตีครั้งอื่นๆ ที่ว่า..." เขาทอดเสียง "หมายถึงที่ชิคาโกกับเม็กซิโกซิตี้ใช่ไหม"

"โทรอนโตด้วย" คาร์เตอร์ว่า "และ...อีกสองสามที่"

ฉันรู้ว่าเขาไม่อยากเล่ามากไปกว่านี้ การโจมตีที่เราเห็นมากับตาในช่วงฤดูร้อนทำให้เราสองคนต่างฝันร้าย

จริงอยู่ที่ว่าโลกยังไม่ถล่มทลายอย่างเต็มรูปแบบ เวลาผ่านมาได้หกเดือนแล้วนับตั้งแต่อโฟฟิส ฐูร้ายแห่งความโกลาหลหนีออกมาจากคุกใต้พิภพ แต่มันก็ยังไม่ได่บุกโลกมนุษย์เต็มกำลังอย่างที่เรากลัว ทำให้ก็ไม่รู้พญาูกกลับถ่วงเวลาและทยอยโจมตีโนมที่ดูมั่นคงและมีความสุขดีแทน

อย่างโนมนี้เป็นต้น ฉันคิดในใจ

ขณะที่เราเดินผ่านศาลากลางสวน วงดนตรีก็เล่นเพลงจบพอดี สาวผมทองหน้าตาสะสวยซึ่งถือไวโอลินอยู่ในมือบอกฉันซักพัก เจ.ดี.

"เร็วลิคะ ที่รัก!" เธอร้อง "คุณต้องมาช่วยเราเล่นกีตาร์วางนะ!"

เขาผีนย้ม "เดี๋ยวจะ เดี่ยวฉันไป"

เจ.ดี. หันมาหาเรา "นั่นแอนน์ เมียฉัน"

"เธอเป็นผู้ใช้เวทเหมือนกันหรือคะ" ฉันถาม

เขาพยักหน้าและสีหน้าก็เปลี่ยนเป็นเคร่งขรีม

"การโจมตีที่วานั้น...ทำไมพวกเธอถึงมั่นใจนักกว่าอโฟฟิสจะโจมตีที่นี่"

คาร์เตอร์ยังมีทอทิญาเต็มปาก จึงตอบได้แค่ว่า "ง่าๆ"

10 ลำปางพญา

"มันพุ่งเป้าไปที่วัตถุเวทชิ้นหนึ่งค่ะ" ฉันทแปล "มันทำลายวัตถุเวทแบบเดียวกันนั้นไปห้าชิ้นแล้ว และชิ้นสุดท้ายก็อยู่ในนิทรรศการตุตันคาเมนของคุณพอดี"

"วัตถุเวทที่ว่าคืออะไร" เจ.ดี. ถาม

ฉันทั้งเล ก่อนจะมอดลลัสเราร้ายคาถากำบังและพกเครื่องรางคุ้มครองมาเพียบเพื่อกันไม่ให้ใครใช้เวทมนตร์แอบฟังเรา แต่ฉันทก็ยังไม่ค่อยกล้าจะเอ่ยถึงแผนการของเราดังๆ อยู่ดี

"เราพาคุณไปดูดีกว่า" ฉันทเดินอ้อมแม่น้ำพุกซึ่งผู้ใช้เวทหนุ่มสาวสองคนกำลังใช้คทาเขียนคำว่าฉันทรักเธอเรืองแสงลงบนหินปูถนนอยู่ "เราพาทีมเฉพาะกิจของเรามาด้วย พวกเขาอยู่ที่พิพิธภัณฑสถาน ถ้าคุณยอมให้เราตรวจวัตถุที่ว่า และถ้าเป็นไปได้ก็ให้เราเอากลับไปเก็บในที่ปลอดภัย..."

"เอากลับไปงั้นรี" เจ.ดี. ขมวดคิ้ว "นิทรรศการนี้ได้รับการคุ้มครองกันเป็นอย่างดี ฉันทสั่งให้ผู้ใช้เวทฝีมือดีที่สุดคอยเฝ้ารอบด้านทั้งวันทั้งคืน เธอคิดว่าเคหาสน์บุรุษลินจะทำได้ดีกว่านี้รี"

เราหยุดที่ปลายสวน ป้ายโฆษณารูปกษัตริย์ตุตันคาเมนสูงสองชั้นแขวนอยู่ข้างตึกพิพิธภัณฑสถานซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้าม

คาร์เตอร์หยิบโทรศัพท์มือถือออกมาส่งให้ เจ.ดี. กริสซัมดูภาพบนหน้าจอ... ภาพคฤหาสน์ใหม่เกรียมซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นศูนย์บัญชาการของโนมที่หนึ่งร้อยในโทรอนโต

"ผมมั่นใจว่าเวรยามของคุณแน่นอนหนา" คาร์เตอร์บอก "แต่เราไม่อยากจะให้โนมของคุณตกเป็นเป้าหมายของอโอฟิส ในการโจมตีครั้งอื่นๆ นั้น... สมุนของพญาไม่ปล่อยให้ใครเหลือรอดไปได้เลย"

เจ.ดี. จ้องภาพบนหน้าจอ ก่อนจะหันกลับไปมองแอนน์ผู้เป็นภรรยาซึ่งกำลังเล่นไวโอลินเป็นจังหวะทุสตีป

"ก็ได้อ" เจ.ดี. ว่า "หวังว่าทีมของพวกเขาจะชิ้นหนึ่งนะ"

"พวกเขาสุดยอดเลยค่ะ" ฉันทให้คำมั่น "ไปเถอะคะ เราจะแนะนำให้คุณรู้จักเขา"

หน่วยเวทเฉพาะกิจของเรา่วนอยู่กับการปล้นร้านขายของที่ระลึก เฟลิกซ์เสกนกเพนกวินออกมาสามตัว พวกมันสวมหน้ากากกษัตริย์ ตูตันคาเมนทำจากกระดาษและเดินเตาะแตะไปทั่ว คูฟูสหายบาบูนของเรา นั่งอ่านหนังสือเรื่อง ประวัติศาสตร์แห่งฟาโรห์ อยู่บนชั้นหนังสือ ภาพนั้น คงน่าทึ่งมากถ้ามันไม่ได้ถือหนังสือกลับหัวอยู่ ส่วนวอลด์...โอ วอลด์ที่รัก ทำไมนะทำไม...เปิดตู้เครื่องประดับออกสำรวจสร้อยข้อมือและสร้อยคอเหมือน คิดว่ามันอาจจะลงอาคมไว้จริงๆ อลิสซ่าใช้เวทธรณีเสกหม้อดินเผาสี่สิบหรือ สามสิบใบให้ลอยวนไปมาเป็นรูปเลขแปด

คาร์เตอร์กระแอม วอลด์ชะงักกึกในสภาพที่มือเต็มไปด้วย เครื่องประดับทอง คูฟูรีบไต่ลงมาจากรั้ว ทำให้หนังสือส่วนใหญ่หล่นลงมา เครื่องปั้นดินเผาของอลิสซ่าร่วงลงกระทบพื้น เฟลิกซ์พยายามไล่กนกเพนกวิน ไปแอบหลังเครื่องคิดเงิน (เขาเชื่อมั่นในประโยชน์ของนกเพนกวินสุดๆ ฉันเกรงว่าจะอธิบายไม่ได้เหมือนกันว่าทำไม)

เจ.ดี. กริสซัมเคาะนิ้วเข้ากับหัวเข็มขัดรูปดาว "นี่นะเธอ ยอดทีมของเธอ"

"คะ" ฉันพยายามยิ้มหวานเสน่ห์ "ขอโทษเรื่องความวุ่นวายที่เกิดขึ้น ด้วยนะคะ แต่ฉันจะ...เอ่อ..."

ฉันชักคทาออกมาจากเข็มขัดและเอ่ยถ้อยคำแห่งพลัง "ไฮ-เนห์ม!"

ฉันใช้คาถาทำนองนี้เก่งขึ้นมาก เดี่ยวนี้ฉันอัญเชิญพลังของไอซิส เทพีอุปถัมภ์ได้โดยแทบจะไม่นึกแล้ว และตัวฉันก็ยังไม่ว่างแม้แต่ครั้งเดียว

อักษรเฮียโรกลิฟิกที่แปลว่าประสาธน์เรื่องแสงขึ้นกลางอากาศครู่หนึ่ง

เศษเครื่องปั้นดินเผาบินมารวมตัวและประสานกันตามเดิม หนังสือลอยคืนขึ้น หน้ากากของกษัตริย์ตุตันคาเมนปลิวออกจากนกเพนกวิน เผย

12 ล่าเงาพญางู

ให้เห็นว่าพวกมันคือ...ไม่น่าเชื่อ!...เพนกวิน

เพื่อนของเราดูอายุทีเดียว

"โทษที" วอลต์พึมพำและเก็บเครื่องประดับเข้าตู้ "เราเพื่อนะ"

ฉันโกรธวอลต์ได้ไม่นานหรอก เขาสูงและแข็งแรง มีหุ่นเหมือนนักกีฬา
บาสเกตบอล ใส่กางเกงขาสั้นและเสื้อแขนกุดซึ่งเผยให้เห็นกล้ามเนื้อ
ของเขาเป็นสีช็อกโกแลตร้อน ใบหน้าหล่อเหลาสว่างงามไม่แพ้รูปสลักฟาโรห์
ผู้เป็นบรรพบุรุษของเขา

ฉันชอบเขาหรือเปล่าล่ะเธอ เรื่องมันซับซ้อนนะ ว่าจะเล่าต่อที่หลังนะ
เจ.ดี. กริสซั่มมองทีมของเรา

"ยินดีที่ได้รู้จักทุกคน" เขาชมความกระตือรือร้นไว้มีคนจน
ไม่เห็นเลยละ "มากับฉันสิ"

โถงกลางของพิพิธภัณฑ์เป็นห้องสีขาวกว้างซึ่งมีโต๊ะร้านกาแฟไว้คนนั่ง
เวที และเพดานสูงพอใช้เป็นห้องเลี้ยงยี่ราฟได้สบายๆ ด้านหนึ่งของห้อง
มีบันไดทอดขึ้นไปยังระเบียงซึ่งมีห้องทำงานเรียงกันเป็นแถว ขณะที่อีกด้าน
เป็นผนังกระจกเผยให้เห็นวิวเมืองดัลลัสในยามค่ำคืน

เจ.ดี. ซีไปยังระเบียงซึ่งชายสวมชุดคลุมผ้าลินินสีดำสองคนเดินตรวจตรา
อยู่ "เห็นมัย มียามอยู่ทุกชอกทุกมุม"

ชายสองคนนั้นถือคทาและไม่ทำพริ้มรอบ พวกเขาก็มองเรา และ
ฉันก็สังเกตเห็นดวงตาของทั้งคู่เรืองแสง พวกเขามีอักษรเฮียโรกลิฟิกเขียนอยู่
บนโหนกแก้ม ราวกับนักรบที่แต่งหน้าก่อนออกศึก

อลิสซ่ากระซิบถามฉัน "ตาพวกเขาเป็นอะไรนะ"

"เวทสอดส่อง" ฉันเดา "อักษรพวกนั้นช่วยพวกเขามองเข้าไปใน
ดูอาตได้"

อลิสซ่าก็ตรึมฝิปาก ด้วยความที่เทพอุปถัมภ์ของเธอคือเกบ เทพแห่ง
ผืนดิน เธอจึงชอบสิ่งที่มีน้ำหนักอย่างหินและดิน ไม่ชอบที่สูงหรือน้ำลึก และ
ที่แน่ๆ ก็คือเธอไม่ชอบดูอาต...แดนแห่งเวทซึ่งซ่อนทับอยู่กับโลกของเรา

ตอนที่ฉันบรรยายให้เธอฟังว่าดูอาตก็คล้ายกับมหาสมุทรกว้างใต้เท้า

เราซึ่งมีมิติเวทหลายชั้นซ้อนทับกันไร้ที่สิ้นสุด ฉันกลัวว่าอลิสซาจะเมาเรือเสียแล้ว

แต่เฟลิกซ์วัยสิบขวบไม่ได้รู้สึกอะไรแบบนั้นเลย "เจ๋งจัง" เขาว่า "ฉันอยากมีตาเรืองแสงบ้าง"

เขาลากนิ้ววาดลงบนแก้มของตัวเอง และทิ้งรอยสีม่วงเรืองแสงทรงทวิปแอนตาร์กติกาไว้

อลิสซาหัวเราะ "มองเห็นคูอาดหรือยังล่ะ"

"ยัง" เขายอมรับ "แต่เห็นนกเพนกวินชัดขึ้นมากเลย"

"เราควรจะเร่งมือ" คาร์เตอร์เตือน "อโอฟิสัมักจะโจมตีเมื่อดวงจันทร์ขึ้นอยู่กลางฟ้า ซึ่งก็คือ..."

"เจ็ยก!" คุณพ่อนี้วทั้งสิบขึ้น มีแต่ลิงบาบูนนี่ล่ะที่มีสัญชาตญาณทางดาราศาสตร์ปะขนาดนี้

"อีกสิบนาที" ฉันว่า "วิเศษไปเลย"

เราเดินไปยังทางเข้านิทรรศการตุตันคาเมนซึ่งมองข้ามได้ยาก เพราะป้ายสีทองอันเบ้อเริ่มเขียนไว้ว่า *นิทรรศการตุตันคาเมน* ผู้ใช้เวทสองคนยื่นฝ่ายามอยู่กับเสือดาวโตเต็มวัยสองตัวมีเชือกล่ามที่คอ

คาร์เตอร์หันไปมอง เจ.ดี. อย่างประหลาดใจ "คุณเข้าถึงพิพิธภัณฑ์ได้ทั่วทุกจุดขนาดนี้ได้อย่างไรกันครับ"

ชาวเทกซัสยักษ์ใหญ่ "แอนน์เมย์ฉันเป็นประธานกรรมการบริหารนะเออล่ะ เธออยากเห็นวัตถุเวทชิ้นไหนนะ"

"ผมศึกษาแผนที่นิทรรศการของคุณมาแล้ว" คาร์เตอร์บอก "ตามมาสิครับ ผมจะชี้ให้คุณ"

พวกเสือดาวดูจะสนใจนกเพนกวินของเฟลิกซ์มาก แต่ยามทั้งสองคนรั้งมันไว้และปล่อยให้เราผ่านไป

นิทรรศการภายในนั้นกว้างมาก แต่ฉันว่าพวกคุณคงไม่สนใจเรื่องรายละเอียดหรอก ห้องจัดแสดงห้องแล้วห้องเล่าเรียงต่อกันอย่างกับเขาวงกตเต็มไปด้วยโลงศพหิน รูปสลัก เครื่องเรือน เครื่องทอง และก็โน่นนี่นั่น

14 ล่าเงาพญางู

เป็นฉันนะคงเดินผ่านทุกอย่างไปเลยละ ฉันเห็นกรุสมบัตินี้ยิปต์มาเหลือเพื่อ
เพื่อไปอีกหลายชาติแล้ว

อีกอย่าง ไม่ว่าจะมองไปทางไหนฉันก็เห็นแต่สิ่งที่เตือนให้นึกถึง
ความทรงจำอันเลวร้าย

เราเดินผ่านตู้โชว์ซิปติซึ่งคงถูกลงมนตร์ไว้ให้มีชีวิตขึ้นมาเมื่อถูกเรียก
ฉันเคยฆ่าพวกมันมาเยอะแยะเลยละ เราเดินผ่านรูปสลักสัตว์ประหลาดและ
เทพหน้าตาขงขงซึ่งฉันก็เคยประมือมาแล้วเหมือนกัน...เทพีแร้งเนคท์เบิร์ด
ซึ่งเคยเข้าสิงยายของฉัน (เรื่องมันยาว) เทพจะเซโซเบ็กซึ่งเคยพยายาม
ฆ่าแมวของฉัน (ยาวกว่าอีก) และเทพีสิงโตเซคท์เม็ตซึ่งเราเคยไล่ตะเพิด
ด้วยซอสพริกรสจัด (อย่าได้ถามเชียวนะ)

แต่สิ่งที่กังวลใจฉันมากที่สุดคือรูปสลักหินอ่อนเล็กจิ๋วของเพื่อนเรา
เบส เทพคนแคระ รูปสลักนั้นเก่ามาก แต่ฉันก็จำจุกจุก จอนคกหนา
พุงป่องๆ และใบหน้าอัปลักษณ์น่าเอ็นดูที่ดูเหมือนถูกใครเอากระทะพาด
ซ้ำๆ ได้ เราสู้จักเบสเพียงไม่กี่วัน แต่เขาก็สละดวงวิญญาณของตัวเองเพื่อ
ช่วยเรา จากนั้นมาทุกครั้งที่เราเห็นเขา ฉันจะนึกถึงหนี้ที่ไม่มีวันชดใช้ได้

ฉันคงยืนอยู่หน้ารูปสลักของเบสนานกว่าที่คิด คนอื่นๆ แชนฉัน
เข้าไปในห้องถัดไปซึ่งอยู่เลยไปประมาณยี่สิบเมตรกันแล้ว ตอนนั้นเอง
เสียงหนึ่งดังขึ้นข้างตัวฉัน "นี่ๆ!"

ฉันหันไปมอง ที่แรกฉันคิดว่าเทวรูปของเบสหลุดเสียอีก แต่แล้วเสียงนั้น
ก็ร้องเรียกอีกครั้ง "เฮ้ ยายฮี ฟังนะ มีเวลาไม่มาก"

ใบหน้าของชายคนหนึ่งที่ปูดออกมาจากผนังสีขาวเนื้อหยาบในระดับ
สายตาของฉัน รวากับพยายามจะพุ่งทะลุออกมา เขามีจมูกงอแง ริมฝีปาก
บางเฉียบดูเหี้ยมโหด และหน้าผากสูง แม้จะมีลิเดียวกับผนัง แต่เขาก็ดูมี
ชีวิตชีวา ดวงตาไร้สีสื่อความเร่งรีบอย่างชัดเจน

"เจ้าคุ่มครองคัมภีร์ม้วนนั้นไม่ได้หรอก ยายฮี" เขาว่า "ต่อให้ทำได้
เจ้าก็ไม่มีวันเข้าใจ เจ้าต้องการความช่วยเหลือจากข้า"

นับตั้งแต่หัดใช้เวทมนตร์ ฉันเจอเรื่องพิลึกพิลั่นมามากมายจึงไม่ได้

ตกใจเท่าไรหรอก แต่ฉันก็รู้สึกเกินกว่าจะไว้ใจผีเสื้อตัวไหนที่โผล่มาคุยด้วย
แถมยังเรียกฉันว่ายายอีกต่างหาก เขาทำให้ฉันนึกถึงตัวละครจากหนัง
มาเพียงเงาที่พวกเด็กผู้ชายในเคหาสน์บรูกลินชอบดูกันในยามว่าง...เป็น
อาวีนี่ของใครสักคน

"นายเป็นใครกัน" ฉันขึ้นเสียง

ชายคนนั้นแค้นหัวเราะ "ยังกับว่าเจ้าไม่รู้ ยังกับว่ามีใครไม่รู้" เจ้ามีเวลา
แค่สองวันก่อนพวกนั้นจะจัดการข้า ถ้าเจ้าอยากปราบอโอฟิสก็รีบใช้เส้นสาย
ช่วยข้าออกไปจากที่นี่"

"ฉันไม่เข้าใจเลยว่านายพูดเรื่องอะไรอยู่" ฉันว่า

เขาพูดจาไม่เหมือนเซต เทพเจ้าแห่งความชั่วร้าย หรือพญางูอโอฟิส
หรือผู้ร้ายคนไหนที่เราเคยเผชิญมาก่อน แต่เรานั้นใจไม่ได้หรอก ก็โลกนี้มี
เวทมนตร์นี่นา

ชายคนนั้นเขิดคางขึ้น "ก็ได้ เข้าใจละ จะยื่นหมูยื่นแมวกันชิมัย
เจ้าไม่มีทางคุมครองคัมภีร์ได้ แต่หยิบกล่องสีทองนั้นมาละกัน มันเป็น
เบาะแสไปสู่สิ่งที่เจ้าต้องใช้ ถ้าเจ้าฉลาดพอจะเข้าใจนะนะ ยามตะวันตกดิน
ของวันมะรืน ยาหีย ชื่อเสนอของข้าจะหมดอายุในยามนั้น เพราะนั่นคือ
เวลาที่ข้าจะถูก..."

เขาลำลัก ดวงตาเบิกกว้าง กล้ามเนื้อเกร็งราวกับถูกเชือกรัดคอแน่น
และค่อยๆ ละลายหายไปกับผนัง

"เซต" วอลต์ร้องเรียกมาจากปลายโถงทางเดิน "เป็นอะไรหรือเปล่า"

ฉันหันไปมอง "นายเห็นนั่นมัย"

"เห็นอะไร" เขาถาม

ไม่เห็นสินะ ฉันคิดในใจ จะสนุกตรงไหนล่ะถ้าคนอื่นเห็นอาวีนี่
เหมือนฉันด้วย ขึ้นเป็นอย่างนั้นฉันก็ไม่มีโอกาสสงสัยนะสิว่าตัวเองเสียสติ
ไปแล้วหรือเปล่า

"ไม่มีอะไรหรอก" ฉันว่าและรีบวิ่งตามไป

16 ลำปางพญา

สฟิงซ์ขนาดยักษ์สองตัวซึ่งสลักจากหินออบซิเดียนยืนขนานบอยู่หน้าประตูทางเข้าห้องถัดไป พวกมันมีร่างเป็นสิงโตและหัวเป็นแกะ คาร์เตอร์บอกว่า สฟิงซ์ประเภทนี้มีชื่อเฉพาะว่าไครโอสฟิงซ์ [ชอบใจนะคาร์เตอร์ พวกเราอยาการู้ข้อมูลไว้ประโยชน์นั้นแทบขาดใจเลยล่ะ]

"เจ็ยก" คุฟูเตือนและยกนิ้วชี้ขึ้นทำนิ้ว

"อีกห้านาที" คาร์เตอร์แปล

"ขอเวลาฉันครู่หนึ่ง" เจ.ดี. ว่า "ห้องนี้ลงอากาศคุมครองไว้แน่นอนหาที่สุด ฉันต้องปรับมันนิดหน่อยเพื่อให้พวกเธอเข้าไปได้"

"คะ" ฉันพูดอย่างกล้าๆ กลัวๆ "แต่คาถาจะยังต้านทานศัตรูของเราเป็นต้นว่าภูยักษ์แห่งความโกลาหลนั้นได้ใช่ไหมคะ"

เจ.ดี. มองฉันอย่างหงุดหงิด ซึ่งเป็นสายตาที่ฉันเจอบ่อยเลยล่ะ "ฉันพอจะรู้เรื่องอากาศคุมครองอยู่บ้าง" เขารับรอง "ไว้ใจฉันเถอะ" เขาเงื้อคทาขึ้นและเริ่มร่ายคาถา

คาร์เตอร์ดึงฉันกลับไปข้างหนึ่ง "เธอไม่เป็นไรนะ"

ฉันคงยังไม่หายซีจอกจากการพบอาวินนี่ "ฉันไม่เป็นไร" ฉันบอก "แค่เห็นอะไรบางอย่างข้างนอกนั่น คงเป็นอุบายของอโพิฟิส แต่..."

ฉันหันไปมองอีกฟากหนึ่งของห้อง วอลต์จ้องบัลลังก์ทองในครอบกระจก เขาโน้มตัวไปข้างหน้าและใช้มือยันกระจกไว้ราวกับจะเป็นลม

"รอแป๊บนะ" ฉันบอกคาร์เตอร์

ฉันเดินไปหาวอลต์ แสงจากตู้จัดแสดงอาบใบหน้าของเขา ทำให้มันกลายเป็นสีน้ำตาลอมแดงราวกับเนินเขาในอียิปต์

"เป็นอะไรไป" ฉันถาม

"ตุตันคาเมนตายบนเก้าอี้ตัวนั้น" เขาบอก

ฉันอ่านป้ายอธิบาย มันไม่ได้เขียนว่ากษัตริย์ตุตันคาเมนตายบนเก้าอี้ตัวนั้น แต่ฟังดูวอลต์มั่นใจ เขาอาจจะรับรู้ถึงคำสาปประจำตระกูลได้ละมั้ง กษัตริย์ตุตันคาเมนเป็นทวดของทวดของก๊าทวดก็ไม่ว่าของวอลต์ และความบกพร่องทางพันธุกรรมที่ทำให้ตุตันคาเมนตายตอนอายุสิบเก้าก็ไหลเวียนอยู่

ในร่างของวอลต์ กำเริบรุนแรงขึ้นทุกครั้งที่เขาใช้เวทมนตร์ แต่วอลต์ก็ไม่ยอมชะลอเลย ยิ่งเมื่อได้เห็นบัลลังก์ของบรรพบุรุษแบบนี้ เขาคงรู้สึกเหมือนอ่านข่าวมรณกรรมของตัวเองอยู่

"เราจะหาวิธีรักษาให้ได้" ฉันทัญญา "ทันทีที่เราปราบอโอฟิสสำเร็จ..."

เขาหันมามองและฉันก็ตะกุกตะกัก เราต่างรู้ว่าโอกาสที่จะปราบอโอฟิสได้นั้นน้อยมาก หรือต่อให้เราทำสำเร็จก็ไม่มีอะไรรับประกันได้ว่าวอลต์จะมีชีวิตอยู่นานพอเฉลิมฉลองกับเรา วันนี้ถือเป็นวันที่วอลต์อาการดี แต่ฉันก็ยังเห็นความเจ็บปวดในแววตาของเขา

"ทุกคน" คาร์เตอร์ร้องเรียก "เราพร้อมแล้ว"

ห้องซึ่งอยู่ถัดจากโคริโอสฟิงซ์ไปนั้นเป็นห้องรวมฮิตผลิตภัณฑ์หลังความตายของอียิปต์ เทวรูปอะนูบิสขนาดเท่าตัวจริงสลักจากไม้จ้องลงมาจากแท่นวาง ลิงบาบูนทองคำนั่งอยู่บนตั่งซึ่งแห่งความยุติธรรมจำลอง และคูฟูก็เข้าไปจับมันในทันที นอกจากนี้ก็มีหน้ากากของฟาโรห์ แผนที่โลกหลังความตาย และโศคาโนปีซึ่งกาลครั้งหนึ่งเคยมีวิหะของมัมมี่เก็บอยู่

คาร์เตอร์เดินผ่านทุกอย่างไป นำเราไปยังคัมภีร์ปาปิรุสม้วนยาวในครอบกระจกที่ผนังท้ายห้อง

"นี่หรือสิ่งที่พวกเธอต้องการ" เจ.ดี. ขมวดคิ้ว "คัมภีร์ปราบอโอฟิส พวกเธอรู้ใช้มั้ยว่ากระทั่งคาถาสกดอโอฟิสที่แรงที่สุดก็ไม่ได้ผล"

คาร์เตอร์ล้วงกระเป๋าและหยิบเศษปาปิรุสใหม่เกรียมออกมา "นี่คือสิ่งเดียวที่เราสู้ขึ้นมาได้จากโทรอนโต มันคือคัมภีร์ฉบับเดียวกับที่นี่ครับ"

เจ.ดี. รับเศษกระดาษปาปิรุสไป มันไม่ได้ใหญ่ไปกว่าปัสการ์ดเลย แต่มันยังเกรียมจนเราอ่านอักษรเฮียโรกลิฟิกออกเพียงไม่กี่ตัว

"ปราบอโอฟิส..." เขาอ่าน "แต่มันเป็นหนึ่งในคัมภีร์เวทที่พบได้ทั่วไปที่สุด แต่มันยังเหลือรอดมาจากยุคโบราณตั้งหลายร้อยม้วน"

"ไม่ใช่ค่ะ" ฉันทื่นตัวเองไม่ให้หันไปมองข้างหลัง กลัวจะเห็นพญางูที่ไหนแอบฟังอยู่ "อโอฟิสต้องการคัมภีร์ฉบับนี้เท่านั้น ฉบับที่เขียนโดยหมอนี่"

18 ลำปางพญางู

ฉันเคาะป้ายชื่อข้างตู้ "สมบัติของเจ้าชายเคมวาเซต" ฉันอ่าน "หรือที่รู้จักกันในนามว่าเซตเน"

เจ.ดี. ขมวดคิ้ว "นั่นเป็นชื่อที่ชั่วร้าย...หนึ่งในผู้ใช้เวทที่ร้ายกาจที่สุดที่เคยมีชีวิตอยู่บนโลกนี้"

"เราก็ได้ยินมาว่าอย่างนั้นคะ" ฉันว่า "และอโพนีสก็ทำลายแต่คัมภีร์ฉบับที่เซตเนเขียนขึ้นเท่านั้น เท่าที่เรารู้ โลกนี้มีอยู่แค่หกม้วน อโพนีสเผาไปห้าแล้ว นี่คือม้วนสุดท้าย"

เจ.ดี. มองเศษปาปรัสไหม้เกรียมอย่างสงสัย "ถ้าอโพนีสฟื้นจากคูหาตโดยมีพลังเต็มเปี่ยมจริง มันจะสนใจคัมภีร์แค่ม้วนทำไมกัน ไม่มีคาถาใดๆ หยุดยั้งมันได้ ทำไมมันถึงไม่ทำลายโลกไปเสียเลยล่ะ"

พวกเราเองก็ถามคำถามเดียวกันนี้มาหลายเดือนแล้ว

"อโพนีสกลัวคัมภีร์ฉบับนี้" ฉันพูด และหวังว่าตัวเองคิดถูก "บางสิ่งในคัมภีร์ฉบับนี้คงกุมความลับที่จะนำไปสู่การปราบอโพนีสไว้ มันจึงต้องการรอให้แน่ใจว่าทำลายคัมภีร์ได้หมดทุกม้วนแล้วก่อนบุกโลกมนุษย์"

"เซดี เราต้องรีบแล้ว" คาร์เตอร์ว่า "พวกมันอาจจะบุกมาเมื่อไหร่ก็ได้"

ฉันก้าวเข้าไปใกล้คัมภีร์ มันยาวประมาณสองเมตร กว้างครึ่งเมตร เต็มไปด้วยอักษรเฮียโรกลิฟิกและภาพประกอบสีสดใส ฉันเห็นคัมภีร์กล่าวถึงวิธีปราบความโกลาหลมากมาย เห็นบทสวดสำหรับสะกดพญางูไม่ให้กลืนกินสุริยเทพราชขณะเดินทางท่องคูหาตทุกค่าคืน ชาวอียิปต์โบราณหมกมุ่นกับเรื่องนี้มาก แหม พวกอียิปต์นี่ช่างสดใสไร้เรงอะไรอย่างนี้

ฉันอ่านอักษรเฮียโรกลิฟิกออก...หนึ่งในความสามารถพิเศษของฉัน... แต่คัมภีร์ม้วนนี้ไม่ธรรมดาเลย ในแวบแรกนั้นฉันไม่เห็นว่ามันจะมีประโยชน์เป็นพิเศษตรงไหน คัมภีร์เริ่มต้นด้วยคำพรรณนาถึงแม่น้ำแห่งรัตติกาลซึ่งเรือสุริยะล่องไปตามเคย ฉันไปมาแล้ว ขอบใจนะ นอกจากนี้ก็มีคำแนะนำในการรับมือกับปีศาจทั้งหลายในคูหาต ซึ่งฉันก็เจอแล้ว ฆ่ามาแล้ว ชื่อเลื่อยืดที่ระลึกกลับมาฝากคนที่บ้านด้วย

"เซดี้" คาร์เตอร์ถาม "เจอะอะไรบ้างมัย"

"ยังไม่วู้เลย" ฉันบ่นพึมพำ "ขอเวลาหน่อยสิ"

ฉันว่ามันน่าหงุดหงิดมากที่สุดที่พี่ชายนอนหนังสือของฉันได้เป็นนักเวทต่อสู้อย่างที่ฉันถูกคาดหวังเป็นนักอ่านเวทด้วย ฉันแทบไม่มีความอดทนพอจะอ่านนิตยสารด้วยซ้ำ อย่าให้พูดถึงคัมภีร์ همینฉบับพวกนี้เลย

เจ้าก็ไม่ส่ววันเข้าใจ ใบหน้าในผนังเตือน เจ้าต้องการความช่วยเหลือจากข้า

"เราต้องเอามันกลับไป" ฉันตัดสินใจ "ฉันมั่นใจว่าจะตีความออกถ้ามีเว..."

อาคารทั้งหลังสั่นไหว คุฟูร้องเจ๊ยกและกระโดดไปอยู่ในอ้อมแขนของลิงทองคำ นกเพนกวินของเฟลิกซ์เตาะแตะไปมาอย่างแตกต่างกัน

"ฟังเหมือน..." เจ.ดี. กริสซัมหน้าซีด "มีระเบิดข้างนอก งานเลี้ยง!"

"มันคือเครื่องเบี่ยงเบนความสนใจ" คาร์เตอร์เตือน "อโอฟิสพยายามล่อเราให้ห่างจากคัมภีร์"

"พวกมันกำลังโจมตีเพื่อนฉัน" เจ.ดี. พุดเสียงขาดหวัง "เมียฉัน"

"ไปเถอะค่ะ" ฉันบอกและถลึงตาใส่พี่ชาย "เราจัดการเรื่องคัมภีร์เองได้ เมียของ เจ.ดี. ตกอยู่ในอันตรายนะ"

เจ.ดี. จับมือฉัน "เอาคัมภีร์ไปเลย ขอให้โชคดีนะ"

เขาวิ่งออกไปจากห้อง ฉันหันกลับไปหาตู้จัดแสดง "วอลต์ นายเปิดตู้ได้มัย เราต้องออกไปจากที่นี่ให้เร็ว..."

เสียงหัวเราะชั่วร้ายดังขึ้นในห้อง เสียงแหบแห้ง หนักอึ้ง และหุ้มหนักราวกับระเบิดนิวเคลียร์ก้องอยู่รอบตัวเรา "ข้าไม่คิดอย่างนั้น เซดี้ เคน"

ฉันรู้สึกเหมือนผิวตัวเองกลายเป็นกระดาศปาปิรุสแห่งผาก ฉันจำเสียงนั้นได้ จำความรู้สึกเมื่ออยู่ใกล้กับความโกลาหลได้ คล้ายกับเลือดตัวเองถูกเป็นไฟ และสายดีเอ็นเอเริ่มคลายออก

"ข้าว่าจะบดขยี้เจ้าด้วยผู้พิทักษ์แห่งมาอัส" อโอฟิสว่า "ใช่ ตลกร้ายดี"

โคริโอลฟิงซ์หินอบซิเดียนทั้งสองตัวซึ่งประจำอยู่ทางเข้าของห้องหันมา

20 ลำเจาพญางู

พวกมันยืนไหล่ชนกันขวางทางออกไว้ เปลวไฟพุ่งออกมาจากจมูก
แล้วพวกมันก็เอ่ยขึ้นพร้อมกันด้วยเสียงของอโพนีสว่า "ไม่มีใคร
ออกไปจากที่นี่ทั้งที่ยังมีลมหายใจได้ ลาก่อน เซตี้ เคน"

เซดี

บทที่ 2

ขอบคุณกับความโกลาหลสักคำเถอะ

คุณจะไม่แปลกใจใหม่ถ้าได้รู้ว่าเรื่องมันเริ่มเลวร้ายลงเรื่อยๆ นับจากจุดนั้น

ฉันว่าคงไม่หรวกเนอะ

ผู้เสียหายรายแรกของเราคือนักเพนกวินของเฟลิกซ์ ไครโอสฟิงซ์ ทั้งสองพันไฟโสนกผู้นำสงสาร และพวกมันก็ละลายกลายเป็นกองน้ำ

"ไม่เนะ" เฟลิกซ์ร้อง

ห้องส่งเสียงครืนครางดังยิ่งกว่าเดิมเสียอีก

คุณร้องเจี๊ยกและกระโดดขึ้นไปเกาะหัวคาร์เตอร์ ทำให้เขาล้มลงกับพื้น ถ้าเป็นในสถานการณ์อื่นมันคงตลกมาก แต่ฉันรู้ว่าคุณเพิ่งช่วยชีวิตพี่ชายฉันไว้

พื้นที่ตรงที่คาร์เตอร์เคยยืนอยู่สลายไปแล้ว กระเบื้องหินอ่อนแตกละเอียดราวกับถูกก้อนที่มองไม่เห็นทุบ รอยร้าวลามไปทั่วห้อง ทำลายทุกสิ่งที่สัมผัส ดูดกลิ่นวัตถุโบราณลงไปและเคี้ยวมันเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ไซ...ศึบศลาน เป็นคำที่ถูกต้องเป๊ะ เพราะรอยร้าวนั้นดูคล้ายงูยักษ์ที่เลื้อยเข้าหาผนัง ท้ายห้องและคัมภีร์ปราวอโอฟิส

"คัมภีร์!" ฉันร้อง

22 ลำปางพญา

ดูเหมือนจะไม่มีใครได้ยิน คาร์เตอร์ยังนอนอยู่บนพื้น พยายาม
แงะคูปูออกจากหัว เฟลิกซ์คุกเข่าอยู่ตรงหน้ากองน้ำซึ่งเคยเป็นเพนกวิน
ของเขาอย่างตกตะลึง ขณะที่วอลต์กับบอลลิสซ่าช่วยกันดึงเขาให้พ้นทาง
โครโอสฟิงซ์พันไฟ

ฉันตั้งคทาออกมาจากเข็มขัดและตะโกนถ้อยคำแห่งพลังคำแรกที่
นึกออก "โตร-วาร์"

อักษรเฮียโรกลิฟิกสีทอง...คำสั่งเรียกอาณาเขต...สว่างขึ้นกลางอากาศ
กำแสงแสงฟุ้งขึ้นก้นกลางระหว่างตู้จัดแสดงและรอยร้าวที่ศิบลานเข้ามา

ปกติแล้วฉันใช้คทานี้แยกพวกลูกศิษย์ที่ทะเลาะกัน หรือปกป้อง
ผู้ชมจากการปล้นสะดมขนมมื่อดึก แต่ไม่เคยใช้มันทำเรื่องสำคัญขนาดนี้
มาก่อนเลย

ทันทีที่สว่างจะพื้นล่องหนกระทบเข้ากับโล่ของฉัน คาทาก็เริ่มสลาย
ความปั่นป่วนลามไล่ขึ้นไปบนกำแพงและปนมันเป็นชั้นเล็กชั้นน้อย
ฉันพยายามเพ่งสมาธิ แต่อ่านาจที่แรงกล้ากว่านั้น...จ้าวแห่งความโกลาหล...
กำลังต่อต้านฉัน บุกเข้ามาในจิตใจและทำให้เวทมนตร์ของฉันระเจิดกระเจิง

ฉันตื่นตระหนกเมื่อพบว่าคลายคทาไม่ได้ ฉันติดอยู่ในการต่อสู้ที่
ไม่มีทางชนะ อีโอฟิสบนทอนจิตใจของฉันได้งายตายพอย กับที่ป่นพื้น
เป็นผง

วอลต์ปิดคทาหลุดจากมือฉัน

ความมืดเข้าครอบงำ และฉันก็ล้มลงไปในอ้อมกอดของวอลต์
เมื่อตาของฉันกลับมามองเห็นเป็นปกติ มือฉันร้อนผ่าวส่งควันฉุย ฉันมัว
แต่ตกใจจนไม่รู้สึกลับปวด คัมภีร์ปราบอีโอฟิสหายไปแล้ว ไม่เหลือสิ่งอื่นใด
นอกจากซากปรักหักพังและรูเบือเริ่มที่ผนังราวกับรถถังเพิ่งพุ่งทะลุเข้ามา
ความสิ้นหวังทำให้ลำคอฉันเริ่มจะตีบตัน แต่เพื่อน ๆ เข้ามาล้อมฉัน

เสียก่อน วอลต์ประคองฉันไว้ คาร์เตอร์ชักดาบออกมา คุณปู่แยกเขี้ยวและชูใส่ใครโอสฟิงซ์ อลิสซ่ากอดเฟลิกซ์ซึ่งซบหน้าสะอึกสะอื้นอยู่กับแขนเสื้อของเธอ ความกล้าของเขาหายไปอย่างรวดเร็วเมื่อนกเพนกวินถูกพรากไป

"แค่นี้เองหรือ!" ฉันตะโกนใส่ใครโอสฟิงซ์ "เผาคัมภีร์แล้วก็หนีไปอีกแล้วหรือ แกกลัวจนไม่กล้าเสนอหน้าออกมาหรือยัง!"

เสียงหัวเราะอีกระลอกดังก้องไปทั่วห้อง ใครโอสฟิงซ์ยืนนิ่งอยู่ที่ปากประตู แต่รูปจำลองและเครื่องประดับในตู้โชว์กลับสั่นไหว เสียงเอี้ยดแลบแก้วหูดังขึ้น ทันใดนั้นรูปสลักลิงบาบูนทองคำที่คุณปู่จิบอยู่ที่หันมา

"แต่ข้าอยู่ทุกหนแห่ง" พญานูพูดด้วยปากของรูปสลักนั้น "ข้าสามารถทำลายทุกสิ่ง...และทุกคนที่เจ้าหวังแทน"

คุณปู่ร้องด้วยความโมโหพร้อมกับกระโจนเข้าไปไล่ลิงบาบูนตัวนั้นและทำให้มันล้มคว่ำลง รูปสลักละลายกลายเป็นบึงทองคำ

รูปสลักอันอื่นมีชีวิตขึ้นมา...ฟาโรห์ไม้ถือหอกปิดทองประดับทั่วตัวดวงตาเปลี่ยนเป็นสีแดงเลือด ริมฝีปากบิดเป็นรอยยิ้ม "เวทมนตร์ของเจ้าอ่อนแอนัก เซตี้ เคน อารยธรรมของมนุษย์นั้นชราภาพและผุพัง ข้าจะกลืนกินสุริยเทพและทำให้โลกของเจ้าตกอยู่ในความมืด ทะเลแห่งความโกลาหลจะกลืนกินพวกเจ้าทั้งหมด"

รูปสลักฟาโรห์ระเบิดออกราวกับว่าพลังภายในนั้นมากเกินไปจนจะกักเก็บไว้ได้ ฐานตั้งละลายหายไปในปีบริดา และเงาเงาที่ปรากฏขึ้นในห้องอีกเส้น กลืนกินกระเบื้องปูพื้น ตรงไปยังวัตถุที่อยู่ในตู้จัดแสดงติดผนังฝั่งตะวันออก มันคือกล่องสีทองใบเล็กๆ

คู่ครองมัน เสียงหนึ่งดังขึ้นในใจฉัน...คงเป็นเสียงจิตใต้สำนึกของฉันหรือไม่ก็ไอซิส เทพีอุปถัมภ์ของฉัน เราเคยใช้ร่างร่วมกันมาหลายครั้งจนฉันไม่แน่ใจว่าใครเป็นใครกันแน่

ฉันจำคำพูดที่ใบหน้าในผนังบอกฉันได้...หีบกล่องสีทองนั้นมาละกัน มันเป็นเบาะแสไปสู่สิ่งที่เจ้าต้องใช้

"กล่องนั้น!" ฉันร้องลั่น "หยุดมันไว้!"

24 ลำปางพญา

เพื่อน ๆ จ้องฉัน เสียงระเบิดแว่วมาจากด้านนอกและทำให้ตึกสั่นอีกครั้ง
เศษปูนร่วงลงมาจากเพดาน

"เด็กพวกนี้คือคนฝีมือดีที่สุดเท่าที่เจ้าหาได้แล้ววี" อโพนีสพูดมาจาก
ชั้นดิงข้างในตู้ที่ใกล้ที่สุด เป็นกะลาสีเรือจิวในเรือของเล่น "วอลต์ สโตน...
เจ้าโชคดีที่สุด ต่อให้เจ้ารอดผ่านคืนนี้ไปได้ โรคนั้นก็จะฆ่าเจ้าก่อนข้าจะ
กุมขัยครั้งใหญ่ เจ้าไม่ต้องทนมองโลกของตนถูกทำลาย"

วอลต์เซไป ทันใดนั้นฉันก็กลายเป็นฝ่ายประคองเขาไว้แทน ฉัน
จับมือที่ถูกไฟลวกจนอยากจะอาเจียน

รอยร้าวยังคงเลื้อยไปยังกล่องสีทองใบนั้น อลิสซาขึ้นไม้เท้าออกไปและ
ขานคำสั่ง

พื้นหนึ่งไปครู่หนึ่ง กลายเป็นแผ่นหินสีเทาหนึ่งสนิท แต่แล้วรอยร้าวใหม่ๆ
ก็ปรากฏขึ้น และพลังแห่งความโกลาหลก็ซัดเข้ามา

"อลิสซาผู้กล้าหาญ" พญาว่า "ผืนดินที่เจ้ารักนักจะละลายกลายเป็น
เพียงความโกลาหล เจ้าจะไม่เหลือที่ให้นะ!"

ไม้เท้าของอลิสซาลุกเป็นไฟ เธอร้องลั่นและขว้างมันทิ้ง

"หยุดนะ!" เฟลิกซ์ตะโกน เขาใช้ไม้เท้าตัวเองทุบกระจกและทำลาย
ชั้นดิงกะลาสีนั้นไปพร้อมกับชั้นอื่นๆ อีกเป็นโหล

เสียงของอโพนีสเพียงแต่ย้ายไปยังเครื่องรางแห่งไอซิสแกะสลัก
จากหยกซึ่งห้อยอยู่กับหุ่นโชว์ที่อยู่ใกล้ๆ "เฟลิกซ์น้อย ข้าว่าเจ้าตลกดีนะ
บางที่ข้าอาจจะเก็บเจ้าไว้เป็นสัตว์เลี้ยง เหมือนนกหน้าชั้นที่เจ้ารักนักหนา
ข้าสงสัยนักกว่าเจ้าจะทนอยู่ได้นานแค่ไหนกันก่อนจะเสียดสี"

เฟลิกซ์ขว้างคทาออกไปชนหุ่นล้ม

รอยร้าวแห่งความโกลาหลลามเข้าใกล้กล่องสีทองได้ครึ่งทางแล้ว

"มันต้องการกล่องนั้น!" ฉันเค้นเสียงพูด "คุ้มครองกล่องไว้!"

จริงอยู่ที่ว่ามันไม่ใช่คำสั่งรบที่ดีที่สุด แต่คาร์เตอร์ก็ดูจะเข้าใจ เขา
กระโดดไปขวางความโกลาหลที่สืบคลานเข้ามาและแหงตาดลงไปในพื้นที่
คมตาดของเขาตัดผ่านหินอ่อนราวกับมันเป็นแค่ไอศกรีม เส้นสายแห่ง

เวทมนตร์สีฟ้าลามออกไปทั้งสองข้าง มันคือโล่กำบังของคาร์เตอร์ รอยร้าวปะทะเข้ากับเกราะเวทและนิ่งไป

"คาร์เตอร์ เคนผู้นำสงสาร" เสียงของพญางูดังขึ้นจากทุกหนแห่ง... ย้ายจากวัตถุชิ้นหนึ่งไปยังอีกชิ้น และทำให้ทุกชิ้นระเบิดด้วยพลังแห่งความโกลาหลของมัน "การเป็นผู้นำของเจ้านำมาแต่ความหายนะ ทุกสิ่ง que เจ้าพยายามสร้างจะสิ้นสลาย เจ้าจะสูญเสียผู้ที่เจ้ารักที่สุดไป"

ม่านพลังสีฟ้าของคาร์เตอร์เริ่มกะพริบ ถ้าฉันไม่รีบช่วยเขา...

"อโพนีส!" ฉันร้อง "จะมัวรออยู่ทำไมล่ะ จัดการฉันเลยสิ เจ้าูกินหนูตัวโตผิดธรรมชาติ!"

เสียงคำรามดังก้องไปทั่วห้อง บางทีฉันควรจะบอกคุณให้รู้ว่าหนึ่งในทักษะพิเศษ (ที่มีอยู่มากมาย) ของฉันคือการกวนโมโหคน ดูเหมือนทักษะนี้จะได้ผลกับงูด้วยแฮะ

พื่นหยุดสั้น คาร์เตอร์คลายโล่อาคมและเกือบจะล้มทั้งยืน คุณฟู... ขอขอบคุณสติปัญญาอย่างชาญฉลาดของมัน...กระโดดไปยังกล่องสีทอง หยิบมันขึ้นมา และกระโจนหนี

เสียงของอโพนีสแข่งกร้าวด้วยความโกรธตอนที่ดังขึ้นอีกครั้ง "ก็ได้เซดี เคน ได้เวลาตายแล้ว"

สฟิงซ์หัวแกะสองตัวตื่นขึ้น ปากของมันสว่างจ้าด้วยเปลวไฟ จากนั้นจึงกระโจนเข้าหาฉัน

โชคดีที่สฟิงซ์ตัวหนึ่งเหยียบน้ำเพนกวินสีนํ้ากิ้งไปทางซ้าย ขณะที่อีกตัวคงนึกคอคอยฉันกระจูไปแล้วถ้าไม่ใช่เพราะอูฐตัวหนึ่งพุ่งเข้าใส่มันทันเวลา

ใช่แล้ว อูฐตัวเท่าของจริง ถ้าคุณลับสนสะเกิลองคิดดูสิว่าใครโอสฟิงซ์จะรู้สึกอย่างไร

ว่าแต่อูฐนั้นมาจากไหนนะ คุณคงสงสัย ฉันน่าจะเคยเล่าเรื่องกรูเครื่องรางของวอลต์ให้ฟังแล้วใช่ไหม เรามีเครื่องรางเรียกอูฐสุดน่ารังเกียจ

26 ลำปางพญา

อยู่สองชั้น ฉันเคยเจอพวกมันมาก่อน จึงสุดแสนจะไม่ตื่นตื่นเมื่ออุฐ
หนักหนึ่งตันวิ่งผ่านหน้าไป พุงเข้าใส่สฟิงซ์ และล้มทับมัน สฟิงซ์คำราม
อย่างโมโหขณะพยายามดิ้นให้หลุด ส่วนอุฐแค่ส่งเสียงงึมงำและตด

"อินเดนเบิร์ก" ฉันร้อง มีอุฐตัวเดียวเท่านั้นที่ตดได้เก่งขนาดนี้ "วอลต์
ทำไมถึง..."

"โทษที!" เขาร้อง "หยิบผิต!"

แต่มันก็ได้ผลนะ เจ้าอุฐอาจจะไม่ใช่ยักษ์ แต่ก็ตัวหนักอึ้งและอึดอ้าย
มาก ไครโอสฟิงซ์คำรามและตะกุกพิน พยายามผลักอุฐให้ล้มทว่าไม่สำเร็จ
อินเดนเบิร์กแค่กางขาออก ส่งเสียงอูฐๆ และปล่อยแก๊สออกมา

ฉันผละจากวอลต์ พยายามตั้งสติ

ห้องทั้งห้องโกลาหลอลหม่าน สายฟ้าสีแดงกระโดดจากสิ่งจัดแสดงโน้น
ไปยังสิ่งจัดแสดงนี้ พื้นปนเป็นผง ผงสีขาว วัตถุโบราณมีชีวิตขึ้นมาและ
โจมตีเพื่อนของฉัน

คาร์เตอร์สู้กับไครโอสฟิงซ์อีกตัวหนึ่ง ทางมันด้วยโคเพชร แต่เจ้าสัตว์
ร้ายใช้เขารับดาบไว้และฟันไฟตอบ

เฟล็กซ์ตกอยู่ท่ามกลางพายุโศกนาโถปีซึ่งพุงเข้ากระหน่ำเขาจากทุก
ทิศทางขณะที่เขาใช้ไม้เท้าฟาดมัน ชับตัจิวหนึ่งกองทัพล่อมอลิสซาซึ่ง
ร้ายกาจที่สุดชีวิตและใช้เวทธรณีประคองห้องนี้ไว้ไม่ให้พังทลายไปเสียก่อน
เทวรูปอะนูบิสวิ่งไล่คูปูไปทั่วห้อง ใช้กำปั้นทุบโนนทุบนี้โดยที่ลิงบาบูนผู้
กล้าหาญของเราออกดกกล่องสีทองไว้แนบอก

พลังแห่งความโกลาหลหะยานขึ้นรอบตัวเรา แก้วหูฉันลั่นเปรี๊ยะเหมือน
พายุกำลังโกลั้เข้ามา อีโอฟิสทำให้พิพิธภัณฑท์ทั้งหลังสั่นไหว

ฉันจะช่วยเพื่อนทุกคน ปกป้องกล่องสีทองใบนั้น และป้องกันไม่ให้
พิพิธภัณฑท์ถล่มลงทับเราพร้อมกันได้อย่างไร

"เซดี" วอลต์ถาม "มีแผนว่ายังไง"

ไครโอสฟิงซ์ตัวแรกสลัดอินเดนเบิร์กหลุดแล้ว มันหันไปฟันไฟใส่
อุฐซึ่งตดเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะหดลงเป็นเครื่องรางสีทองไว้พิงสงตามเดิม

จากนั้นใครโอสฟิงซึก็หันมาทางฉัน มันดูอารมณ์ไม่ดีเลย

"วอลต์" ฉันสั่ง "ระวังหลังให้ฉันด้วย"

"ได้สิ" เขามองใครโอสฟิงซ้อย่างไม่ค่อยแน่ใจนัก "ระหว่างที่เธอทำอะไรเธอ"

เป็นคำถามที่ดี ฉันคิด

"เราต้องปกป้องกล่องใบนั้นไว้" ฉันว่า "มันเป็นเบาะแสอะไรบางอย่าง เราต้องเรียกมาอึดกลับคืนมา ไม่งั้นอาคารทั้งหลายจะระเบิด และเราก็จะตายกันหมด"

"แล้วเราจะเรียกมาอึดกลับคืนมาได้ยังไง"

ฉันตั้งสมาธิและพุ่งเข้าไปในคูอาดแทนคำตอบ

การอธิบายความรู้สึกเมื่อรับรู้โลกในหลายระนาบพร้อมกันเป็นคำพูดนั้นยากมาก มันคล้ายกับการมองโลกผ่านแว่นสามมิติและเห็นรัศมีเรื่องราวรอบทุกสิ่งทุกอย่าง เพียงแต่รัศมีอาจไม่ได้ล้อมรอบวัตถุเสมอไป และภาพที่เห็นก็แปรเปลี่ยนตลอดเวลา ผู้ใช้เวทต้องระวังให้ดีเมื่อมองเข้าไปในคูอาดอย่างดีที่สุดเราอาจจะมึนหัวนิดหน่อย แต่อย่างร้ายที่สุดสมองของเราก็อาจจะระเบิดโพละ

ในคูอาดนั้นห้องนี้เต็มไปด้วยร่างอันซดไหวและคืนเร้าของงูยักษ์สีแดง เวทของโอฟิซค่อยๆ แผ่ลามออกและโอบล้อมเพื่อนของฉันไว้ ฉันเกือบจะเสียสมาธิไปพร้อมกับมือค้ำในห้อง

ไอซิส ฉันคิด ช่วยหน่อยได้มั๊ย

พลังของเทพีแผ่ซ่านไปทั่วร่าง ฉันใช้สัมผัสเวทและเห็นพี่ชายต่อสู้กับใครโอสฟิงซึ่ ฮอรัส เทพแห่งสงครามยืนอยู่แทนที่คาร์เตอร์ ดาบของเขาเรืองแสงสว่างไสว

โกดาโนปีที่วนอยู่รอบเพลิกซ์คือหัวใจของวิญญาณร้าย...ร่างดำทะมึนตะกุกและตะปบเพื่อนวัยเยาว์ของเรา แต่รัศมีของเพลิกซ์ในคูอาดนั้นแรงกล้าจนน่าประหลาดใจ แสงสีม่วงสดใสจะต้านวิญญาณร้ายไว้ได้

อลิสซาถูกห้อมล้อมด้วยพายุฝุ่นซึ่งมีร่างคล้ายยักษ์ ขณะที่เธอร้ายเวท

28 ลำปางพญา

เกบ เทพแห่งแผ่นดินก็ยกมือขึ้นยันเพดานไว้ กองทัพขับตีรอบตัวเธอลูกโขนเหมือนไฟป่า

คุณูยงดูเหมือนเดิมเมื่ออยู่ในคูอาด แต่ขณะที่มันกระโดดไปรอบห้องเพื่อหลบเทวรูปอะนูบิสนั้น กล่องสีทองในมือก็เปิดออกครู่หนึ่ง ภายในนั้นมีเพียงความมืดอันดำสนิทราวกับหมึกของปลาหมึก

ฉันไม่รู้ว่ามันแปลว่าอะไร แต่แล้วฉันก็หันไปมองวอลด์และอุทานออกมา

เมื่ออยู่ในคูอาด ร่างของเขาถูกห่อหุ้มด้วยแถบผ้าลินินสีเทาเกาะพริบไหวผิวหนังของเขาโปร่งใส กระจุกเรืองแสงราวกับภาพเอกซเรย์มีชีวิต

คำสาปของเขา ฉันคิดในใจ เขาต้องตายแน่แล้ว

ที่ร้ายกว่านั้นคือโครีโอสฟิงซ์ที่สู้กับวอลด์อยู่คือใจกลางพายุแห่งความโกลาหล เส้นสายสีแดงแผ่ออกมาร่างของมัน ใบหน้าที่เคยเป็นกะกลายเป็นหัวของอโฟฟิส มีดวงตาสีเหลืองอย่างงู และเขี้ยวพิษเอี่ยมครบชุด

มันกระโจนเข้าหาวอลด์ แต่ก่อนที่จะทันโจมตี วอลด์ก็ขว้างเครื่องรางใส่เสียก่อน สายโซ่สีทองระเบิดใส่หน้าของสัตว์ร้ายและพันปากของมันไว้ โครีโอสฟิงซ์ล้มและดันไปมาเหมือนหมาที่ถูกจับใส่ตะกร้อ

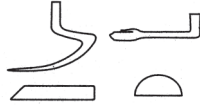
"เซตี้ ทางนี้ไม่เป็นไร" เสียงของวอลด์หุ้มและมั่นใจกว่าเดิม ราวกับว่าเขาอายุมากขึ้นเมื่ออยู่ในคูอาด "ร้ายคาถาเสีย เร็วเข้า"

โครีโอสฟิงซ์อ้าปาก โഴทองส่งเสียงเอี้ยดอียด โครีโอสฟิงซ์อีกตัวต้อนคาร์เตอร์ไปติดผนัง เฟลิกซ์ทรุดลงคุกเข่า รัศมีสีม่วงของเขาเริ่มพ่ายแพ้ต่อพายุวิญญาณชั่วร้าย อลิสซาก็เช่นกัน เศษเพดานเริ่มร่วงพูลงรอบตัวเธอ เทวรูปอะนูบิสคว่ำหาคุณูยงไว้และจับมันห้อยหัว เจ้าบาบูนส่งเสียงร้องและกอดกล่องสีทองใบนั้นไว้แน่น

ไม่มีเวลาแล้ว ฉันต้องเรียกกระเป๋ายกกลับคืนมา

ฉันอัญเชิญพลังแห่งไอซิส ดึงพลังเวทของตัวเองออกมาใช้มากจนรู้สึกได้ว่าดวงวิญญาณเริ่มจะลุกไหม้ ฉันบังคับตัวเองให้ตั้งสมาธิและเอ่ยถ้อยคำศักดิ์สิทธิ์ที่ทรงพลังที่สุด "มาอ๊ต"

อักษรเฮียโรกลิฟิกสว่างวาบขึ้นตรงหน้าฉัน...เล็กจิ๋ว แต่เจิดจ้าราวกับดวงอาทิตย์ย้อยส่วน

"เยี่ยมไปเลย!" วอลต์ร้อง "พยายามเข้า!" เขาดึงโซ่เข้ามาและคว่ำปากของสฟิงซ์ไว้ ขณะที่เจ้าสัตว์นั้นโน้มตัวใส่วอลต์ รัศมีสีเทาประหลาดของวอลต์ก็แผ่ไปรอบสัตว์ร้ายตัวนั้นราวกับเชื้อโรค ไครโอสฟิงซ์ส่งเสียงคำรามและเดินไปมา ฉันได้กลิ่นอับคล้ายกับอากาศในสุสาน กลิ่นนั้นรุนแรงจนฉันแทบเสียนสมาธิ

"เซดี!" วอลต์สั่ง "คงคาถาไว้!"

ฉันเพ่งสมาธิไปที่อักษรเฮียโรกลิฟิก ถ่ายพลังทั้งหมดเข้าไปในสัญลักษณ์แห่งระเบียบและการก่อกำเนิด อักษรสว่างยิ่งกว่าเดิม ร่างของพญางูสลายไปคล้ายกับหมอกเมื่อต้องแสงอาทิตย์ ไครโอสฟิงซ์สองตัวป็นเป็นผง โถคาโนปีหล่นลงบนพื้นและแตกเป็นเสี่ยงๆ เทวรูปอะนูบิสปล่อยคูฟูลงหัวกระแทกพื้น กองทัพซบตีรอบตัวอลิสซ่านิ่งไป แล้วเวทธรณีของเธอก็แผ่ไปทั่วห้อง ผนึกรอยร้าว และก่อผนังขึ้นมาใหม่

ฉันรู้สึกได้ว่าโพพิสถอยลึกลับเข้าไปในคูออต ชูฟอย่างโกรธแค้น จากนั้นฉันก็สลบไป

"ฉันบอกท่านแล้วว่าเธอทำได้" เสียงอันอ่อนโยนดังขึ้น

เสียงแม่ฉัน...แต่เป็นไปไม่ได้นี่ แม่ตายไปแล้ว ซึ่งแปลว่าฉันได้คุยกับแม่แค่นานๆ ครั้ง และในโลกหลังความตายเท่านั้น

ฉันเริ่มมองเห็นรอบตัวเลือนๆ ผู้หญิงสองคนยืนอยู่ข้างฉัน คนหนึ่งคือแม่ของฉัน ท่านรวบผมสีทองไปด้านหลัง ดวงตาสีฟ้าเข้มเป็นประกายอย่างภูมิใจ ร่างของแม่โปร่งใสอย่างที่ผีมักเป็นกัน แต่น้ำเสียงยังคงอบอุ่นและมีชีวิตชีวา "เรื่องยังไม่จบ เซดี ลูกต้องพยายามต่อ"

30 ลำปางพญา

คนที่ยืนอยู่ข้างเธอคือไอซิสในชุดผ้าไหมยาวสีขาว มีปีกสีรุ้งกะพริบอยู่ข้างหลัง เส้นผมสีดำเงางามดกเป็นเปียร้อยลูกบิดเพชร ใบหน้าของเธองดงามพอๆ กับแม่ของฉัน แต่ดูสง่างามกว่า และอบอุ่นน้อยกว่า

อย่าเข้าใจผิดล่ะ ฉันเคยรวมจิตกับไอซิสและรู้ว่าเธอก็ห่วงฉันในแบบของเธอ แต่เทพเจ้าน่ะไม่ใช่มนุษย์ พวกเขาไม่อาจจะมองเราเป็นสิ่งที่อื่นนอกจากเครื่องมือที่มีประโยชน์หรือสัตว์เลี้ยงน่ารัก จากมุมมองของเทพเจ้านั้น ชั่วอายุขัยของมนุษย์ไม่ได้ยาวไปกว่าหนูตะเภาเลย

"ข้าไม่อยากจะเชื่อ" ไอซิสว่า "ผู้ใช้เวทคนสุดท้ายที่อัญเชิญมาอึดได้คือฮัตเชพซัต และกระทั่งนางก็ต้องสวมเคราปลอมถึงจะทำได้"

ฉันไม่รู้ว่าเธอหมายความว่าอะไร และคิดว่าไม่รู้จะดีกว่า

ฉันพยายามขยับตัว แต่กลับทำไม่ได้ ฉันรู้สึกเหมือนลอยอยู่ที่ก้นอ่างอาบน้ำ ลูกครึ่งไว้ในน้ำอุ่นๆ ใบหน้าของผู้หญิงสองคนกระเพื่อมอยู่ข้างบนเหนือผิวน้ำ

"เซตี ตั้งใจฟังให้ตื่นนะจ๊ะ" แม่ว่า "อย่าโทษตัวเองเรื่องความตายเหล่านั้น เมื่อลูกวางแผน พ่อของลูกจะคัดค้าน แต่ลูกต้องกล่อมเขาให้ยอมฟัง บอกเขาว่า..." สีหน้าของแม่เปลี่ยนเป็นเคร่งขรึม "นั่นคือหนทางเดียวที่จะช่วยให้เขาได้พบแม่อีก ลูกต้องทำให้สำเร็จ ลูกรัก"

ฉันอยากจะถามว่าแม่หมายความว่าอะไร แต่กลับพูดอะไรไม่ออก

ไอซิสตะตะหน้าผากฉัน นิ้วมือของเธอเย็นเฉียบราวกับหิมะ "เราไม่อาจรบกวนนางไปมากกว่านี้ได้ ขอให้โชคดี เซตี เวลาที่เราต้องผจญเป็นหนึ่งในอีกครึ่งใกล้เข้ามาทุกที เจ้าแข็งแรงแรงมาก แข็งแรงแรงยิ่งกว่าแม่ของเจ้าเสียอีก เราสองคนครองโลกร่วมกันได้"

"ท่านจะพูดว่า เราสองคนช่วยกันปราบบอโฟฟิสได้ ต่างหาก" แม่ของฉันแก้

"ใช่ๆ" ไอซิสว่า "นั่นละคือสิ่งที่ข้าตั้งใจจะพูด"

ใบหน้าของทั้งสองเลื่อนเป็นหนึ่งเดียวและพูดพร้อมกันว่า "ข้ารักเจ้า/แม่รักลูกนะ"

พายุหิมะพัดผ่าน ทิวทัศน์รอบตัวฉันเปลี่ยนไป ฉันยืนอยู่ในสุสานมืดๆ กับอะนูบิส ไม่ใช่เทพเจ้าหัวหมาในแง่ๆ เหมือนอย่างในภาพประดับสุสาน อียิปต์หรือกษณะ แต่เป็นอะนูบิสในร่างที่ฉันเห็นประจำ...หนุ่มวัยรุ่น เจ้าของดวงตาสีน้ำตาลอบอุ่น ผมสีดำยุ่งเหยิง ใบหน้าซึ่งหล่อเหลาจนน่าหงุดหงิดให้ตายสิ เทพเจ้านี่ซู้โกงซะมิด เขาใช้ร่างไหนก็ได้ แล้วทำไมต้องใช้ร่างนี้ ร่างที่ทำให้หัวใจฉันบิดเป็นเกลียวด้วยนะ

"วิเศษเลย" ฉันว่า "ถ้านายอยู่ที่นี้ก็แปลว่าฉันตายไปแล้วนะสิ"

อะนูบิสยิ้ม "ยังหรอก แต่ก็จวนเจียน นั่นเป็นแผนการที่เสี่ยงมาก"

ฉันรู้สึกร้อนไปทั่วหน้าก่อนจะลามไปถึงคอ ไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะอาย โกรธ หรือดีใจที่ได้เจอเขากันแน่

"นายหายไปไหนมา" ฉันขึ้นเสียง "หกเดือนเชียวนะ ไม่มีข่าวคราวซักคำ"

รอยยิ้มของเขาเลือนหาย "พวกนั้นไม่ยอมให้เข้ามาพบเจ้า"

"ใครไม่ยอมกัน"

"มีกฎเกณฑ์อยู่ กระทั่งตอนนี้พวกเขาก็ยังเฝ้าดู แต่เจ้าเข้าใกล้ความตายพอที่ข้าจะแวะมาได้ชั่วคราว ข้าต้องบอกเจ้าว่าเจ้าคิดถูกแล้ว จงมองสิ่งที่ไม่ได้อยู่ตรงนั้น นั่นคือหนทางเดียวที่อาจจะช่วยให้เจ้ารอดไปได้"

"เข้าใจแล้ว" ฉันบ่นพึมพำ "ขอใจนะที่ไม่พูดจาเป็นปริศนา"

ความอบอุ่นที่ลามไปถึงหัวใจฉัน และมันก็เริ่มเต้น ฉันเพิ่งรู้ว่าหัวใจฉันหยุดเต้นไปตั้งแต่หมดสติ นั่นไม่ใช่เรื่องดีแน่ๆ

"เซดี ยังมีเรื่องอื่นอีก" เสียงของอะนูบิสเริ่มแผ่ว ร่างของเขาจางลง "ข้าต้องบอกเจ้าว่า..."

"มาบอกฉันต่อหน้าสิ" ฉันว่า "ไม่ใช่ใน 'นิมิตหลังความตาย' ี่เง่าแบบนี้"

"ข้าทำไม่ได้ พวกนั้นไม่ยอม"

"นายยังพูดจาเหมือนเด็กเปี้ยกอยู่เลย นายเป็นเทพเจ้าไม่ใช่หรอ นายทำได้ทุกสิ่งที่ต้องการ"

ความโกรธปะทุขึ้นในดวงตาของเขา แต่แล้วฉันก็ต้องประหลาดใจ
เมื่อเขาหัวเราะออกมา "ข้าลืมไปแล้วว่าเจ้านำรำคาญแค่ไหน ข้าจะพยายาม
มาเยี่ยม...ช่วงสั้นๆ เรามีเรื่องต้องคุยกัน" เขายื่นมือมาแตะแก้มฉัน "เจ้ากำลัง
จะฟื้นแล้ว ไว้พบกัน เซตี้ เคน"

"อย่าเพิ่งไปสิ" ฉันคว้ามือของเขามาแนบแก้มฉัน

ความอบอุ่นแผ่ไปทั่วร่าง อะนูบิสเลื่อนหายไป

ฉันลืมตาขึ้น "อย่าเพิ่งไป"

มือที่ถูกไฟลวกของฉันถูกพันไว้ด้วยผ้าพันแผล และฉันก็กำลังจับ
อุ้งมือฟูจ ของลิงบาบูนอยู่ คุฟูก็มองฉันอย่างงุนงง "เจ็ยก?"

ยอดไปเลย ฉันเพิ่งทอดสะพานให้ลิง

ฉันลุกขึ้นอย่างมึนๆ คาร์เตอร์และเพื่อนๆ ของเรามุงอยู่รอบตัวฉัน
ห้องไม่ได้ถล่มลงมา แต่นิทรรศการตุตันคาเมนทั้งหมดพังไม่มีชิ้นดี ฉัน
สังหรณ์ว่าเราคงไม่ได้รับคำเชิญให้เข้าเป็นสมาชิกสมาคมเพื่อนพิพิธภัณฑ
ศิลป์เร็วๆ นี้หรอก

"กะ...เกิดอะไรขึ้น" ฉันพูดตะกุกตะกัก "ฉันสลบไป..."

"เธอตายไปสองนาทีก่อน" คาร์เตอร์บอก เสียงของเขาสิ้นเครือ "หัวใจ
ไม่เต้นเลยนะ เซตี้ ฉันคิดว่า...ฉันกลัวว่า..."

เขาสะอึกในคอ พี่ชายผู้นำสงสาร เขาคงทำอะไรไม่ถูกแน่ๆ ถ้าไม่มีฉัน
[โธ่! คาร์เตอร์ อย่าหยิกลิ]

"เธออัญเชิญมาอ๊อต" อลิสซ่าพูดอย่างทิ้งๆ "นั่นมัน...เป็นไปไม่ได้เลยนะ"

ฉันรู้ว่ามันคงจะน่าประทับใจ การใช้ถ้อยคำศักดิ์สิทธิ์สร้างวัตถุอย่าง
ลึกลับ แก้วอึ หรือดาบก็ยากพออยู่แล้ว การเรียกธาตุด่างไฟหรือน้ำยิ่งยาก
เข้าไปอีก แต่การอัญเชิญสิ่งที่เป็นนามธรรมอย่างระเบียบนะ ไม่เคยมีใคร
ทำได้ ตอนนั้นฉันมัวแต่ปวดไปทั่วร่างจนไม่มีเวลามาชื่นชมความเจ๋งของตัวเอง
ฉันรู้สึกเหมือนเพิ่งเรียกหึ่งออกมาและปล่อยให้มันหล่นทับหัว

"ก็แค่ไซคตินะ" ฉันว่า "แล้วกล่องสีทองใบนั้นล่ะ"

"เจ็ยก" คุณปู่ชั่งกล่องลงยาซึ่งวางอยู่ข้างๆ อย่างปลอดภัยด้วยความภาคภูมิใจ

"ดีมาก" ฉันทม "คืนนี้จะเพิ่มขนมเชยริโอให้นะ"

วอลต์ขมวดคิ้ว "แต่คัมภีร์ปราบอโอฟิสถูกทำลายไปแล้ว กล่องนี้จะช่วยเราได้ยังไง เธอบอกว่ามันมีเบาะแสบางอย่าง..."

ฉันแทบไม่กล้ามองวอลต์โดยไม่รู้สึกลึกซึ้ง หัวใจของฉันลั่นระหว่างเขากับอะนูบิสมาหลายเดือนแล้ว ซึ่งมันไม่ยุติธรรมเลยที่อะนูบิสโผล่เข้ามาในความฝันของฉัน ดูหล่อ เท่ และเป็นอมตะ ขณะที่วอลต์ผู้น่าสงสารกำลังสละชีวิตเพื่อปกป้องฉันและอ่อนแอลงทุกวันๆ ฉันจำสภาพของเขาในดูอาตได้ ร่างมัมมีสีเทา...

ไม่ ฉันจะไม่คิดถึงเรื่องนั้น ฉันบังคับตัวเองให้จดจ่ออยู่กับกล่องสีทองตรงหน้า

มองสิ่งที่ไม่ได้อยู่ตรงนั้น อะนูบิสบอก เทพบ้าง กับปริศนาเง่านี้ โบหน้าในผนัง...อาวินนี่...บอกฉันว่ากล่องใบนี้มีเบาะแสนำไปสู่การปราบอโอฟิส ถ้าฉันฉลาดพอจะไขปริศนานั้น

"ฉันก็ยังไม่รู้เหมือนกันว่ามันคืออะไร" ฉันทอมรับ "ถ้าพวกเทกซัสยอมให้เราเอามันกลับไปเคหาสน์บรูกลิน..."

ความตระหนักอันแสนเลวร้ายเข้าเกาะกุมใจฉัน เสียงระเบิดข้างนอกหายไปแล้ว เหลือเพียงความเงยหน้าขลุ่

"พวกเทกซัส!" ฉันท้องล้น "พวกเขาเป็นยังไงบ้าง!"

เฟลิกซ์กับอลิสซาว์งไปที่ประตู คาร์เตอร์กับวอลต์พุงฉันขึ้นแล้วเราก็วิ่งตามไป

ยามทุกคนหายไปจากจุดประจำการ เราวิ่งไปยังด้านหน้าของพิพิธภัณฑน์และเห็นควีนลีสาวพวยพุ่งออกมาจากสวนรูปปั้นนอกผนังกระจก

"ไม่นะ" ฉันทรง "ไม่นะ ไม่"

เราวิ่งออกไป สนามหญ้าซึ่งตัดแต่งอย่างดีกลายเป็นหลุมขนาดเท่าสระว่ายน้ำระดับโอลิมปิก ก้นหลุมเต็มไปด้วยโลหะหลอมเหลวและเศษหิน

34 ลำเจาพญา

อุโมงค์ซึ่งเคยทอดไปสู่ศูนย์บัญชาการของโนมที่ห้าสิบเอ็ดพันพินาศรากับ
รังมดที่ถูกเด็กเกรเหยียบ ขอบหลุมเต็มไปด้วยเศษชุตราตรี งานทาโก้แตก
เป็นเสี่ยง เศษแก้วแชมเปญ และไม้เท้าพังๆ ของเหล่าผู้ใช้เวท

อย่าโทษตัวเองเรื่องความตายเหล่านั้น แม่บอกฉัน

ฉันเดินอย่างงงๆ ไปยังซากปะรำที่เหลืออยู่ คอนกรีตครึ่งหนึ่งหัก
ตกลงไปในหลุม ไวโอลินใหม่เกรียมจมกองโคลนอยู่ข้างเศษเงินวาววับ

คาร์เตอร์ยืนอยู่ข้างฉัน "เรา...เราควรจะค้นหาดู" เขาว่า "อาจมี
ผู้รอดชีวิตบ้าง"

ฉันกลืนสะอื้น ไม่รู้เหมือนกันว่ารู้ได้อย่างไร แต่ก็มั่นใจอย่างเหลือเกิน
"ไม่มีหรอก"

ผู้ใช้เวทชาวเทกซัสต้อนรับเราและให้ความช่วยเหลือเรา เจ.ดี. กริสซัม
จับมือฉันและอวยพรให้ฉันโชคดีก่อนจะวิ่งออกไปช่วยภรรยาของเขา แต่เรา
ก็เห็นผลงานของอ็อปฟิสในโนมอื่นๆ แล้ว คาร์เตอร์เตือน เจ.ดี. ตามนั้น
สมุนของพญาไม่ปล่อยให้ใครเหลือรอดไปได้เลย

ฉันคุกเข่าลงหยิบเศษเงินวาววับนั้นขึ้นมา...มันคือหัวเข็มขัดรูปดาวที่
หลอมไปครึ่งหนึ่ง

"พวกเขาตายแล้ว" ฉันว่า "ตายกันหมด"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)